

at der undertiden behandles 100 Sager om Dagen, — hvorledes Rettens Afhøvelse ved alle disse Undersøgelser vilde trækkes ud. Det gaar ikke an, og det saa meget mindre, som det er en vitterlig Ting, at de fleste Folk nødes til at møde for Gjældscommissionen ved Fuldmægtig, netop fordi der er saa mange Sager, at man ikke kan være tjent med at sidde og vente timevis, indtil Sagen kommer for. Det er yderligt sjældent, at de Folk, som have Sager for Gjældscommissionen, navnlig Forretningsfolk, kunne siges at have saadanne Undskyldningsgrunde, som kunne tages for Gyldest af Domstolene. Hvorledes kan en Hænder eller f. Ex. en Haandværker, som er nødsaget til at indfalde nogle af sine Debitorer, godtgjøre, at han, hvis han ikke var bleven hjemme og havde passet sin Boutif, havde udsat sig for et øiensynligt og betydeligt Tab, eller at han har haft vigtige og uopsættelige Pligter? Det kan en Mand ikke godtgjøre. Altsaa bliver Følgen i de fleste Tilfælde, at den Paagjældende bliver idømt Mulkt, og den maa han finde sig i. Jeg vil endnu nævne en anden Klasse af Folk, der ogsaa kunne komme for Retten, om end ikke saa ofte som Klager, saa dog som Indlagede, og det er Kvinder. At tvinge en Kvinde, fordi hun skylder Penge bort og derfor bliver strøvet for Gjældscommissionen, til den Ubehagelighed at maatte møde personligt, det synes mig dog at være noget haardt. Det er jo muligt, at vedkommende Kone eller Dame er villig til at betale, men mulig ikke strax er i Stand dertil; saa indgaar hun Forlig ved Bud. Men nu skal hun tvinges til at møde personligt paa et Sted, hvor der er saa stor Konflus, hvilket maa være ubehageligt for en Kvinde, eller ogsaa skal hun tage med en Mulkt, og det forekommer mig strengt, meget strengt. Jeg tvivler ikke paa, at de Herrer Forslagsstillere have haft den bedste Hensigt, navnlig ogsaa i Parternes Interesse, med deres Forslag, men det er min Overbevisning, at de ville skade Parterne meget derved. — Endelig vil jeg gjøre opmærksom paa en Ting, nemlig at, naar man lægger en saadan Tvang paa den Part, der er nødt til at søge Gjældscommissionen, vil Følgen deraf blive, at man netop modarbejder den Bestemmelse, som er sat ind i Lovforslagets § 5, nemlig at Sagførere maa have Lov til at møde ved Forligsmæglingen i Kjøbenhavn. Naar nemlig en Part ikke maa møde ved Fuldmægtig, vil han let forledes til at sælge eller borttransportere sin Forbring til en Kommissionær. Det kan han gjøre, hvorimod han ikke kan sælge eller overdrage den til en Sagfører, thi det er forbudt i Lovgivningen. Følgen vil altsaa blive, at man kommer tilbage til Kommissionærerne, netop fordi det er den eneste Vej, en Part kan vælge for at undgaa den Ubehagelighed at møde selv. Dette er dog Noget, som ogsaa bør tages i Betragtning. Jeg ser ikke rettere, end at man netop modarbej-

der Sagførernes Møde ved Gjældscommissionen, som jo skulde være en Lettelse for Parterne. — Som sagt, jeg kan ikke paa noget Punkt se noget Sædligt ved Forlaget; jeg tror tværtimod, at det paa mange Punkter vil virke skadeligt, saa at jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade kan stemme for det, og haaber, at det ærede Thing og fremfor Alt den ærede Minister ikke ville gaa ind paa det.

Sæle: Det ærede Medlem, som nu satte sig, begyndte med at udtale, at det vilde være en stor Tilbagegang at vedtage dette Vædringsforslag. Jeg tror nu ikke, at man egentlig kan kalde det en Tilbagegang, i alt Fald har den væsentligste Grund til at stille den første Del af Vædringsforslaget kun været den, paany at indskræpe, hvad der allerede er Lov. Jeg maa sige, at jeg ikke egentlig havde troet, at der ved det forelagte Lovforslag var gjort den Forandring ved det hidtil Gjældende, at den Bestemmelse ikke fremdeles skulde bestaa, hvorefter den ene Part kan fordrø den anden Part, som ikke har mødt, mulkeret, og Sagens Omkostninger ham paalagte; men det er jo muligt, at jeg deri har feilet. Jeg har ikke troet, at dette Lovforslag, saaledes som det er indbragt af Ministeren, ophævede den gamle Bestemmelse i Loven om Forligsvæsenet om det personlige Møde, og at vi kun ved Vædringsforslaget indskræpede den gamle Bestemmelse. Det Nye ved Vædringsforslaget forekommer mig derfor alene at være den Bestemmelse, at, dersom den ene Part ikke paaastaar sig tilskendt Sagens Omkostninger, fordi den anden ikke har mødt, eller dersom begge Parter have undladt at møde, saa paahviler det Retten at undersøge, hvorvidt der har været skjellig Grund for Vedkommende til at undlade den Pligt, som de have, til at give Møde for Forligscommissionen, og dersom disse Grunde ikke ere fyldestgjørende, da at idømme dem den ubetydelige Bøde af 2 til 10 Kr. Bøden er saa lille, at jeg maa sige, at jeg har haft Betænkelighed ved at være Medforslagsstiller, just fordi Bøden ikke gif høiere, fordi det forekommer mig, at, naar man vil have en Evang til Overholdelsen af Lovgivningens Bestemmelser, saa er 10 Kr. som den højeste Bøde i mange Tilfælde for ringe. — Med Hensyn til Sagen selv samstemmer jeg ganske med min ærede Medforslagsstiller deri, at det personlige Møde har en saa stor Betydning ved Forligsvæsenet, at man kan sige, at derpaa hviler egentlig hele Institutionen. Den hviler paa, at Parterne skulle møde for et Par agtede Mænd i Jurisdiktionen, som skulle se at stemme dem til at undgaa Proces og hellere, som et gammelt Ord sprog siger, modtage et maaget Forlig. Erfaringen har ogsaa vist, at Forligsvæsenet har udrettet meget Godt i sin Tid, saa det forekommer mig, at der er gyldig Grund til at holde paa det saa stærkt som muligt. Jeg kan heller ikke se, at det